

Прѣдайте са, дано са распитаме защо сме станали срѣщо царщината и може да не ни погубятъ. Хвърлете си револверитѣ, ножовѣтѣ и ги прѣдайте.“ Всички ги раснасаха и ги насложиха. Желчовъ ги събра и ги занесе на едно мѣсто и ги сложи на купъ. Отъ потерята проводиха единъ да прибере оружията и други да растършува прѣдаденитѣ. Като се увѣриха, че нѣматъ друго оружие, заобиколиха ги отъ близо и ги отдѣлиха единъ отъ други. На всѣки единъ се навалиха по трима четирма души, налѣгнаха ги, извиха рѣцѣтѣ имъ на opakъ и ги вързаха съ пояситѣ имъ. Сабуха ги, взеха обувката имъ и ги караха боси, като ги лумчаха съ дръжкитѣ на пушкитѣ си. „Ахъ, бай Стоиме,“ казваха момчетата, „защо не ни даде да стрѣляме и да ни избияха тука, отъ колкото да ни мхчатъ тѣй и да са хулятъ съ насъ. Тѣй ли е по-добрѣ сега?“ Въиводата разлютенъ отъ постѣпката на Турцитѣ съ момчетата, сърдцето му се кжсаше, че падна измаченъ и стана причина да ги мхчатъ и да се ругаятъ съ тѣхното юначество. Огънъ обземаше сърдцето му, искри излизахъ отъ очитѣ му, но неможаше вече да помогне. И той бѣше странно вързанъ. Измъчениѣ момчета, на него тѣжаха тѣй като, че бѣше небето паднало отгорѣ му и неможаше да се помръдни. Той поиска да пие вода. Заведаха го и като се навождаше да пие, единъ отъ Турцитѣ силно го удари въ тилѣтъ съ гърбѣтъ на ножѣтъ си. Той се исправи. Лицето му почерня и посиня отъ ударѣтъ, тѣй и отъ раскайванието си, съвѣстѣта сгриза, че изложи момчетата и себе си на мъчение, тѣзи които можаха да исплашатъ мъчителитѣ си и да ги накаратъ да се свиратъ въ миши дупки; но нѣмаше вече що да стори. Станѣта свърза рѣцѣтѣ имъ и задуши пѣргвата сила да нѣмѣе като ничтожна тварь. Въиводата неможа да прѣ-